

[Svend Andersen (Roskilde amt).]

i alt svarende til omkring 4 gange så mange mennesker, som der er ansat ude på B & W. Jeg må dog sige, at vi er af den opfattelse, at disse tal er temmelig optimistisk vurderet. I øvrigt finder jeg det også mærkeligt, at man nu ligesom er begyndt at opgøre disse statistikker over antallet af offentligt ansatte på en ny måde. Sidste efterår mener jeg at vide, at vi fik nogle statistikker, der viste, at der var 741.000 i alt af offentligt ansatte, men nu står der i budgetredegørelsen, at det pludselig er faldet til 521.000. Så vidt jeg kan forstå, hænger det sammen med, at man nu pludselig ikke regner offentlige værker med, og at man omregner deltidstillinger til heltidsstillinger og sådan nogle ting, men det ville vel sådan set være rimeligt, at man fulgte den sædvanlige fremgangsmåde.

Det offentliges personaleforbrug er den egentlige hindring for genskabelsen af sund økonomi her i landet. Arbejdskraften er langt det væsentligste råstof, vi har, og derfor er det en skandale, at man bliver ved med at spille dette råstof til ørkesløs betalingsbalancegiftig offentlig virksomhed. De offentlige udgifter er nu langt over 100 mia kr. Dette betyder, at hver eneste dansker, nyfødt som olding, betaler 20.000 kr. til det offentlige om året, eller at en familie på 4 personer i gennemsnit afleverer 80.000 kr. til det offentlige. Som man vil kunne forstå, er det ikke de rige, der betaler til den fattige, men den jævne mand, der betaler til de offentligt ansattes hobbybetonede virksomhed.

Indkomstskatten har udviklet sig til en efter vores opfattelse grov udbytning af den danske arbejder, fisker og købmand. Hvad får en arbejderfamilie, hvor begge arbejder, ud af de omkring f. eks. 60.000 kr., de nemt kan komme til at betale i indkomstskat? Ikke én eneste krone. Sygehuse, folkepension, invalidepension, plejehjem, undervisning af deres børn og unge, forsvar, politi og lignende nødvendige ting dækkes sagtens af det, de betaler i moms og andre afgifter.

Denne udplyndring af den jævne mand må derfor holde op, og da fremskridtspartiet stedse vil kæmpe for rimeligere kår for den jævne skatteyder, vil vi stille betydeligt flere ændringsforslag til dette finanslovsforslag, end vi gjorde sidste år, ligesom vi vil

foreslå ændringer i anmærkninger til finansloven i langt større udstrækning, end vi har gjort de foregående år, og vi kan derfor tilsige finansministeren en fortsat særdeles grundig og skeptisk behandling af dette års forslag til finanslov.

Grethe Philip (RV):

Først vil jeg komplimentere finansministeren for den fortræffelige pjece om finanslovens opbygning og problematik, der i år ledsager finanslovsforslaget. Jeg synes, ligesom det tidligere er sagt her under debatten, at man har haft held til at skrive pjecen i et let forståeligt sprog, således at den skulle være endog særdeles velegnet for dem, der ønsker at studere hovedlinjerne i finansloven.

Underskuddet på statens drifts-, anlægs- og udlånsbudget i det foreliggende finanslovsforslag er igen i år exceptionelt højt. Finansministeren har i sin tale klarlagt årsagerne til, at man kommer op på et så højt underskud. Det ligger til dels i den automatik, der er indbygget i finansloven, og som fører i retning af store udgifter og små indkomster i dårlige år, men baggrunden for underskuddet ligger jo også i de beslutninger, der blev truffet ved septemberforliget om via staten at sætte en hel del aktiviteter i gang både som direkte statsaktiviteter og som aktiviteter ude i det private erhvervsliv.

Ingen vil være i stand til at sige nøjagtigt, hvor stort underskuddet skal være, hvis vi skal drive en forsvarlig og en hensigtsmæssig økonomisk politik. Der er næppe grund til den helt store forskrækkelse over det store underskud, men det forudsætter rigtig nok — og det vil jeg gerne understrege — at vi er i stand til meget hurtigt at vende den økonomiske skude, når konjunkturerne går opad igen. I det radikale venstre har vi lige fra første færd lagt afgørende vægt på, at man kunne bremse hurtigt op og afvikle støtteforanstaltningerne. Det er meget vigtigt, at vi ikke igennem de støtteforanstaltninger, vi har sat ind med, hindrer, at der overføres arbejdskraft til eksporterhvervene, så snart efterspørgselen i disse erhverv stiger, og det er også meget vigtigt, at vi ikke skaber flaskehalse, der erfaringsmæssigt fører først til lønpres og siden til lønledning.